

Punkt, er det paa Grund af den Frygt, de nærer overfor dette Forslags Indflydelse paa Arbejdsforholdene paa det almindelige Marked, og at han fremkommer med denne Udtalelse længe efter, at der fra Arbejdsgiverside er blevet sagt, at man fuldt ud forstaaer denne Frygt fra Arbejdernes Side. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at det forekommer mig, at det hverken vilde være uklædeligt for ham eller i det hele taget for en Regering, som endnu kalder sig Venstre, om der i hvert Tilfælde begyndte at dæmre en Forstaaelse af det, som selve Storindustriens Arbejdsgivere forlængst har kunnet forstaa. Og det er saa meget lettere for den højtærede Minister at opgive det Forslag, han hidtil har klynget sig til, som der foreligger dette bestemte Forslag, det Schøllerske Forslag, som han selv siger falder indenfor Rammen, han har afstukket for disse Nødhjælpsarbejder.

Der er fra Regeringspartiernes Side blevet fremhævet, at det Schøllerske Forslags Svagthed er, at Arbejderne derefter blev saa meget dyrere, og at der derfor ikke kan sættes saa mange Arbejder i Gang fra det offentlige Side. Det Schøllerske Forslags Bekostelighed i Sammenligning med det Jensen-Sønderupske er imidlertid blevet i høj Grad overdrevet i den Udvalgsbetænkning, som ligger for os. Hvis ærede Medlemmer vil se efter i denne Betænkning, vil man se, at man der gaar ud fra en Arbejdsfortjeneste af 13 Kr. pr. Dag og en Gennemsnitsunderstøttelse af 5 Kr. Men hvis ærede Medlemmer vil tænke efter et Øjeblik, vil De forstaa, at det Schøllerske Forslag bliver i samme Grad gunstigere i Forhold til det Jensen-Sønderupske, som den almindelige Arbejds løn gaar ned. Regnes den ikke til 13 Kr. om Dagen, men til 10 Kr. om Dagen, vil det Schøllerske Forslag indtage en gunstigere Stilling overfor det Jensen-Sønderupske. Nu er Forholdet det, at om den Gennemsnitsbetaling, som er anført i Betænkningen, nemlig 13 Kr. pr. Dag, siges det udtrykkelig i en Fodnote, at den antagelig er regnet for højt, og det samme fremgaar af det Forslag, Hr. Jensen-Sønderup selv har fremsat, idet han der regner med den tariffmæssige Løn 1 Kr. 32 Ø., og den giver en Dagløn af godt 10 Kr. i Stedet for 13 Kr. Og hvis ærede Medlemmer vil gøre sig den Ulejlighed at regne efter, vil De finde, at under den Forudsætning, at Lønnen er det dobbelte af Understøttelsen, saa er de to Forslag, Hr. Jensen-Sønderups og Hr. Schøllers, akkurat lige

dyre for Arbejdsgiverne. Denne Forudsætning holder altsaa ikke Stik, men de 13 Kr. er for højt, de 10 Kr. er maaske noget for lavt, men med en tariffmæssig Arbejds løn af 10 Kr. vil de to Forslag være lige dyre.

Naar det er Tilfældet, kan jeg tænke mig, at adskillige vil undre sig over de Beregninger angaaende de to Forslag, som findes paa Betænkningens Side 18, disse Beregninger, som synes at skulle levere en teoretisk Baggrund for det Jensen-Sønderupske Forslag, Beregninger, som er udført af Overingeniør Flensborg, og som viser, at Ingeniør Schøllers Forslag er saa overmaade meget dyrere end det Jensen-Sønderupske henholdvis for Staten, Kommunerne og de private Arbejdsgivere. Jeg ved ikke, om disse Beregninger har gjort noget Indtryk paa det høje Tings Medlemmer, men efter at jeg har haft Tid til at gennemgaa dem, vil jeg hævde, at det vilde være uberettiget, hvis de har gjort noget Indtryk. Jeg kender ikke den Mand, der har foretaget disse Beregninger, men selv om Tallene i sig selv var rigtige, giver Maaden, hvorpaa disse Tal er opstillet, Indtryk af at være i allerhøjeste Grad tendentiøs. Vil man se paa, hvilke Merudgifter der fremkommer ved at sætte Arbejder i Gang, er det klart, at man maa se paa det ud fra hele Samfundets Synspunkt, og bagefter kan man saa udregne, hvorledes disse Merudgifter fordeler sig mellem Statens, Kommunernes og de private Foretagender. Men her er man gaaet lige den modsatte Vej. Man har taget op Statsarbejder og sagt: De vil medføre saa og saa stor en Merudgift for Staten, og saa føjer man til ved Siden af, at de vil føre til de og de Besparelser for Kommunerne og for Arbejdsløshedskasserne. Paa samme Maade bærer man sig ad overfor de kommunale Arbejder, de medfører de og de Merudgifter for Kommunerne, og de medfører de og de Besparelser for Staten og for Kasserne, og paa ganske tilsvarende Maade overfor de private. Men det samlede Resultat for Staten og Kommunerne og de private findes der ikke noget om.

Jeg sagde, at hvis Tallene var rigtige, synes deres Opstilling at have været tendentiøs. Men i øvrigt er Tallene slet ikke rigtige. Side 18 vil man f. Eks. se, at der tales om, at Udgiften til de arbejdsløse efter Hr. Jensen-Sønderups Forslag er 66 pCt. af Arbejds lønnen, og i den næste Kolonne staar der, at der spares for Staten i Understøttelser 16 pCt. Men den, der har foretaget disse Beregninger, har glemt